

Eeuwigheid door A.Lukkien

Indien er één woord is, waarvan de vertaling niet in orde is, dan is het dat van het Griekse woord 'aioon'. Daarvan hebben de vertalers eenvoudig gemaakt, wat ze wilden, terwijl het toch een woord is, dat van de grootste betekenis is voor het verstaan van de Schrift.

Men geeft als vertaling van 'aioon' het woord 'eeuwigheid' en ik wil voorlopig veronderstellen, dat die vertaling goed is. Het komt 125x voor in het Nieuwe Testament, 65x in het enkelvoud en 60x in het meervoud. En dat laatste doet vreemd aan.

'Eeuwigheid' betekent immers, volgens de algemene opvatting, 'oneindigheid', zonder begin en zonder einde. Als dat inderdaad de betekenis is, dan is geen meervoud mogelijk. Dan kan men niet spreken van 'eeuwigheden'. Er kan immers na de 'oneindigheid' geen andere 'oneindigheid' komen, want dan zou de eerste een einde hebben en de laatste een begin. Er kunnen ook geen twee 'oneindigheden' naast elkaar bestaan, want dan zouden zij dezelfde 'oneindigheid' zijn. Wanneer 'eeuwigheid' 'oneindigheid' betekent, dan heeft het geen meervoud.

Maar het Nieuwe Testament gebruikt zestig maal 'aioonen' in het meervoud. Men zou zo zeggen: wanneer de vertaling van 'aioon' 'eeuwigheid' is, dan is 'eeuwigheden' de vertaling van 'aioonen'. En wat nu wel vreemd is? Het woord 'eeuwigheden' komt in ons Nieuwe Testament niet voor, niet éénmaal. 60x in het Grieks en niet éénmaal in het Nederlands.

Hoe het dan vertaald is in de Statenvertaling? 3x door 'wereld' in het enkelvoud.

1Korinthe 2:7 luidt in het Grieks: 'vóór de aioonen'; in de Statenvertaling: 'eer de wereld was'. Hebreëen 1:2 en 11:3 zeggen, 'dat de aioonen door God zijn gemaakt en voorbereid'; de vertaling zegt het van de wereld. Daar had men moeten vertalen: 'eeuwigheden', indien 'eeuwigheid' de vertaling is van 'aioon'.

7x heeft men 'aioonen' vertaald door het enkelvoudige 'eeuwigheid', in Lukas 1:33; Romeinen 1:25; 9:5; 11:36; 16:27; 2Korinthe 11:31 en Hebreëen 13:8. Daar had overal 'eeuwigheden' in het meervoud moeten staan.

Eénmaal heeft men 'aioonen' vertaald door eeuwig, in Efeze 3:11. Daar heeft men vertaald 'eeuwig voornemen'. In het Grieks staat: 'voornemen der aioonen'. Wie 'aioon' door 'eeuwigheid' vertaalt, had 'voornemen der eeuwigheden' moeten schrijven.

6x vertaalt men 'aioonen' door 'eeuwen' in het meervoud in: 1Korinthe 10:11, Efeze 2:7; 3:9, Kolossenzen 1:26, 1Timotheüs 1:17 en Hebreëen 9:26.

Maar, zo weet een ieder, een eeuw is een tijdperk van honderd jaren of in elk geval van lange duur. Wanneer 'aioon' 'eeuwigheid' is, dus oneindig, dan mag men niet een woord gebruiken van een geheel andere betekenis.

De uitdrukking 'aioonen der aioonen' komt 21x voor. Men zou verwachten, dat men

die vertalen zou door ‘eeuwigheden der eeuwigheden’, of door ‘eeuwen der eeuwen’, maar nee, onze vertalers hebben er van gemaakt ‘alle eeuwigheid’. ‘Alle eeuwigheid’ betekent: ‘elke eeuwigheid’, of anders: ‘heel de eeuwigheid, maar dat is niet hetzelfde als ‘eeuwen der eeuwen’.

Wie in de Bijbel thuis is, weet wel, dat ‘eeuwen der eeuwen’ een ‘hebraïsme’ is, een eigenaardige Hebreeuwse uitdrukking. We lezen in het Oude Testament van: ‘knecht der knechten’, ‘koning der koningen’, ‘vorst der vorsten’, ‘heilige der heiligen’, (in Hebreeën 9:25 in het Grieks in het meervoud: ‘heiligen der heiligen’, vertaald door heiligdom!). Waarom maakte men daarvan: ‘alle eeuwigheid’? Men vond die uitdrukking zeer treffend, want men schreef ze ook in Efeze 3:21, waar het Grieks heeft ‘aioon der aioonen’ en in Hebreeën 1:8, waar staat: ‘aioon der aioon’ en waar dus wel stellig een ‘aioon’ in het enkelvoud bedoeld is.

60x staat in het Grieks ‘aioonon’ in het meervoud; in de vertaling staat niet éénmaal ‘eeuwigheden’ in het meervoud. De reden is niet ver te zoeken. De vertalers lieten zich beïnvloeden door hun inzichten. Ze meenden dat ‘aioon’ ‘eeuwigheid’ betekende in de zin van ‘oneindigheid’. Ze begrepen dat dit woord geen meervoud kón hebben en konden dus géén ‘eeuwigheden’ schrijven en moesten ze er wel iets anders van maken.

Ze vertaalden verkeerd, omdat ze iets meenden. Hun filosofie en hun theologie had hen overtuigd, dat eeuwigheid oneindig is, en nu hadden ze zich door de Griekse tekst kunnen laten leren, die wél het meervoud gebruikt, en daarmee laat zien, dat ‘aioon’ niet ‘oneindig’ betekent. Ze hielden echter vast aan hun mening en deden alsof het Grieks met zijn meervoud abuis was. Maar het Grieks van de apostelen is niet beïnvloed door latere christelijke theologie. Het gebruikt de woorden, die de Heilige Geest leert. We hebben dus alle 60x dat het meervoud gebruikt wordt, een meervoudig woord te nemen en wel altijd hetzelfde woord. Dát is vertalen. Welk woord, dat zullen we straks zien.

Het enkelvoud ‘aioon’ komt 65x voor en is slechts zeven en dertig maal vertaald door ‘eeuwigheid’. 18x heeft men het vertaald door ‘wereld’ en 10x door ‘eeuw’. Het is te zien, dat ook dit weer geschied is onder den invloed van de theologie.

‘Eeuwigheid’ heeft geen begin en geen einde en van twee ‘eeuwigheden’ kan geen sprake zijn, zo had men eenmaal vastgesteld. Wanneer in het Grieks dus gesproken werd van ‘deze en van die aioon’, ‘van het begin en van het einde van de aioon’, dan betekende ‘aioon’ opeens niet meer ‘eeuwigheid’, maar iets anders. Dan vertaalde men ‘wereld’, bijvoorbeeld in Mattheüs 13:22: ‘de zorgvuldigheden dezer wereld’; Mattheüs 13:39 en 40: ‘de voleinding der wereld’; Lukas 1:70: ‘het begin der wereld’; Galaten 1:4: ‘de tegenwoordige boze wereld’; Efeze 1:21: ‘deze wereld en de toekomstige’. Zie ook Mattheüs 24:3; 28:20; Markus 4:19; Lukas 16:8; Romeinen 12:2; 1Korinthe 2:6-8; 1Korinthe 3:18; 1Timotheüs 6:17; 2Timotheüs 4:10; Titus 2:12.

Of wel men vertaalde ‘eeuw’, bijvoorbeeld in Mattheüs 12:32: ‘noch in deze eeuw, noch in de toekomstige’; Lukas 20:34,35: ‘de kinderen dezer eeuw trouwen maar die waardig zullen geacht worden die eeuw te verwerven’; 2Korinthe 4:4: ‘de god dezer eeuw’. Zie ook Markus 10:30; Lukas 18:30; Johannes 9:32; Handelingen 3:21; 1Korinthe 1:20; Efeze 2:2. Waarom vertaalde men in al deze teksten niet

‘eeuwigheid’?

Het ware te wensen dat men in de 60 gevallen, dat ‘aioon’ in het Grieks meervoud is en in de 28 gevallen, dat het door eeuw en door wereld vertaald is, óók het woord ‘eeuwigheid’ had gebruikt. Dan had iedere lezer geweten dat een ‘aioon’ een begin heeft en een einde; dat er méér dan één ‘aioon’ bestaat; dat we nu in een ‘boze aioon’ zijn en dat er na deze nog andere, toekomstige ‘aioonen’ zijn. ‘Aioon’ is dus niet ‘eeuwigheid’ in den zin van ‘oneindigheid’.

In 88 van de 125 gevallen erkennen de Statenvertalers zèlf, dat ze met hun vertaling ‘eeuwigheid’ abusief zijn, 60x waar ze het meervoud ontwijken en 28x waar ze in het enkelvoud ‘eeuw’ of ‘wereld’ vertalen. Dan zou het wel zeer vreemd zijn, wanneer ‘aioon’ in de overige 37 gevallen ‘oneindigheid’ betekende.

De vertaling ‘eeuwigheid’ is beslist fout, zolang men bij ‘eeuwigheid’ aan ‘oneindigheid’ denkt. Er is maar één goede vertaling. In tien gevallen in het enkelvoud en in zes gevallen in het meervoud hebben de Statenvertalers het gebruikt: het woord ‘EEUW’. Wanneer de vertalers altijd ‘eeuwigheid’ en ‘eeuwigheden’ hadden geschreven, was er geen verwarring gekomen. Dan hadden we aan de bij gevoegde woorden en aan het meervoud kunnen zien, dat altijd een tijdperk bedoeld was. Nu dat woord echter in het gebruik een verkeerde betekenis gekregen heeft, doen we er beter aan altijd het woord ‘eeuw’ te gebruiken: de ‘eeuw’, de ‘eeuwen’, de ‘eeuwen der eeuwen’. Dan gaven we nauwkeurig en letterlijk weer, wat er in het Grieks staat.

Maar wanneer een ‘aioon’ een tijdperk is en niet de oneindigheid zonder begin en zonder einde, dan betekent ook het woord ‘aioonios’ niet eindeloos, maar ‘tijdperkig’. Dat woord bestaat in het Nederlands niet en we moeten dus voor ‘aioonios’ een andere vertaling zoeken. ‘Eeuwig’ deugt niet, want daarbij denken de mensen aan ‘eindeloos’. Ik gebruik het woord ‘eeuws’, dat overigens óók niet in het woordenboek staat, maar dat uitdrukt, dat iets behoort ‘tot de eeuwen’. Weet iemand een beter woord, hij zegge het mij; ik zal er hem dankbaar voor zijn.

Het ‘eeuwse leven’ is het leven van de toekomstige eeuw; de ‘eeuwse heerlijkheid’ is de heerlijkheid der toekomstige eeuw; het ‘eeuwse koninkrijk’, het ‘eeuwse oordeel’, het ‘eeuwse vuur’. Het is allemaal iets, wat zijn zal in de toekomstige eeuw of de toekomstige eeuwen, maar bij niets daarvan hebben we te denken aan een toestand, dat de tijd heeft opgehouden te bestaan en er niets anders is dan de ‘nooit begonnen eeuwigheid’. Over de ‘oneindigheid’ heeft God ons in de Schriften niets medegedeeld. Hij spreekt in Zijn woord over wat Hij gedaan heeft en doet en doen zal gedurende de eeuwen, volgens een ‘plan der eeuwen, dat Hij in Christus heeft gemaakt’ (Efeze 3:11). Vóór de tijden der eeuwen, vóór de ‘eeuwse tijden’, staat er letterlijk, is Gods genade ons gegeven in Christus Jezus (2Timotheüs 1:9). Vóór de ‘eeuwse tijden’ heeft God het ‘eeuwse leven’ beloofd (Titus 1:2). Méér weten we niet van wat vóór de eeuwen geweest is. De Schrift zegt ook, dat er aan de eeuwen een einde komt; ze spreekt over de ‘voleinding der eeuwen’ in 1Korinthe 10:11 en Hebreëen 9:26. Wat daarna zijn zal, weten we niet. Wij, mensen van de tijd, van de eeuwen, zouden het toch niet kunnen verstaan, evenmin al hetgeen vóór de ‘eeuwse tijden’ was. Eén ding weten we: dat God alles zal zijn in allen. Dát te weten is ons genoeg.

De 'eeuwige God' (Romeinen 16:26) is de God van de eeuwen, de Koning van de eeuwen, van de tijdperken. (1Timotheüs 1:17). Zeggen we daarmee dat Hij buiten die tijdperken niet bestaat? Men zou even goed kunnen zeggen dat de God van Israël alleen de God van de Joden is en niet van de volken, maar dat zegt Paulus ons wel anders in Romeinen 3:29,30. De 'God der eeuwen' is de 'God van de oneindigheid, maar Hij maakt ons bekend wat in de eeuwen is'.

A. Lukkien

Uit: 'Onnaspeurlijke Rijkdom', 2e jaargang, nummer 8, juni 1939.

[terug naar de top](#)